

Kázání Bystřička, Růžďka 11.8.2024 **Naděje do budoucna** (vstup 127)

Introit: **Dobrý je Hospodin k těm, kdo v Něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. (Pláč 3, 25-26)**

Píseň 637 (442)

Čtení: Jeremjáš 29, 1-10

Píseň 772 (438)

Text kázání: Jeremjáš 29,11 -14

Milí přátelé, bratři a sestry,

z Jeremjášova dopisu judským přesídlencům v Babyloně může čerpat každý, kdo se cítí i dnes nějakým způsobem ztracen a sám. Každý, kdo ztratil naději. Ten, kdo již v životě nevidí žádný jeho smysl. Ten, kdo již nemá sílu jít dál. To slovo v podstatě říká, že **Bůh má s každým jen dobré úmysly a chce nám dát do budoucnosti naději**. Ovšem je to na každém člověku zvlášť, jestli přijme Boží plány do svého života.

Když tehdy skrze Jeremjáše Hospodin říkal, **změním váš úděl, pokud mne budete hledat**, pak víme, že se ta slova skutečně tehdy naplnila. A pro nás se naplnila hlavně v Ježíši Kristu. Bez Ježíše Krista byl tento svět ztracen, Ovšem Kristův kříž změnil úděl člověka. Bez Krista jsme byli ztraceni pro věčnost. Boží plán s tebou a se mnou je vést nás po Božích stezkách a přivést nás do věčného Božího domu. Je tedy na tobě a na mne, zda Boží plán do svého života přijímáme, zda hledáme Boží tvář a necháme se vést Duchem svatým. **Pokud Boha člověk hledá celým svým srdcem, Bůh se mu dá vždy nalézt. Kdekoliv a v jakékoliv situaci**. A když se skutečně nad tímto slovem zamyslíme v širší souvislosti Jeremiášova dopisu, pak se o Božích záměrech s každým z nás možná dozvíme ještě víc.

Jeremiášův dopis je psán v době, kdy **Judskou zemi, Jeruzalém i Boží chrám vyplenil babylonský král Nebukadnesar**. A adresován je judským přesídlencům, které sebou násilně Nebukadnesar odvedl do Babylonie. Sebou tam tehdy odvedl krále Jekonjáše, jeho rodinu, celý královský dvůr, duchovenstvo, šlechtu a mnoho řemeslníků i celé rodiny. Nad Judskem pak dosadil za krále Sidkijáše, který se pak proti Babylonu také vzepřel a proto došlo později k druhému vyplenění Judska a odvezení dalších zajatců. Jeremiášův dopis je ale psán v době mezi prvním a druhým přesídlením Izraelců do Babylona.

To první vyplenění určitě způsobilo veliký šok mezi Izraelci, a to jak u těch odvečených, tak i u těch, co zůstali s Jeremiášem v Judsku. Někteří volali k Bohu a prosili o odpuštění, nicméně jiní zůstali i tak hrdí. Jistí si sami sebou. Přesvědčení o tom, že jednali a jednají správně. A to navzdory tomu, že **Jeremiáš je předtím mnohokrát varoval a volal k pokání z jejich špatných cest, volal je k životu podle Božího slova a aby vzali Boha vážně**. A přestože je stihl babylonský trest, oni nadále žili ve svém vlastním přesvědčení. Mysleli si, že Bůh je ze zajetí velice rychle přivede zpět do Judska. Nebyli hotovi nést následek svého provinění. Byli přesvědčení o tom, že došlo k nějakému omylu, když jsou v zajetí. Že Bůh je co nevidět vysvobodí. Mysleli si to, Boha se ale neptali. Nebrali vážně varovná slova. To je jako dnes, když si čteme jasná varovná biblická slova, ale vykládáme si je podle toho, jak se nám hodí. A přitom se nemodlíme a Boha se neptáme.

Tehdy si Izraelci mysleli, že Hospodin je velice rychle vysvobodí ze zajetí a přivede je zpět do země zaslíbené. A proto nechtěli na tom novém místě ani nic budovat, stavět, zakládat rodiny, vychovávat děti apod. Mysleli si, že tam v té cizině budou jen krátce. Ovšem do této situace jim Jeremjáš z Jeruzaléma posílá dopis, slovo od Hospodina. **Budete tam 70 let! Proto stavějte domy a bydlejte v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody. Berte si ženy, plod'te syny a dcery...rozmnožujte se tam, ať vás neubývá**.

Myslím, bratři a sestry, že právě toto slovo je i pro nás určitou protiváhou ke slovu, že brzy přijde Pán, na kterého čekáme. My víme, že **čas se nachyluje, že žijeme v poslední době**. Vidíme kolem sebe stále hlubší duchovní i morální úpadek. Viz např. *slavnostní zahájení Olympijských her, nebo když soutěž v boxu žen vyhraje žena nápadně připomínající silného muže*. Možná to vše jsou varovné signály, že **Pán brzy přijde, že se máme připravit na jeho příchod a žít podle Jeho slova**. To je totiž to pravé pokání. Opustit jednání, které se Bohu přičí. Na druhou stranu by nás ale znaky poslední doby neměly vést k tomu, že budu už jenom čekat na Pána a přitom zanedbávat své běžné povinnosti. Bůh chce po nás obojí. Být připraveni a přitom věrně a poctivě konat nejen službu, do které nás Bůh postavil, ale plnit si i své běžné povinnosti, které každý z nás má. Je důležité také se starat o své domovy, mít zodpovědnost ke své rodině, poctivou starost a péči o své děti. I ty rodiny a děti jsou přece velice důležité. Někdo už třeba nechce zakládat rodinu, protože si myslí, že

to už nemá cenu. **Kdyby křesťané v jiných dobách, např. před rokem 1000, kdy se hodně očekával konec světa, si řekli, že už nic nemá cenu, tak by tu dnes už možná křesťané nebyli a vyhnuli by.** A nezlobte se, že si rýpnu. Ale kdyby všichni lidé na světě pohrdli Božím plánem a žili by jen muži s muži a ženy s ženami, jak by se rodili děti? Civilizace by vyhnula. To Jeremiášovo slovo nám chce ale také říct, že je potřeba neustále nahlížet svou víru ze širšího pohledu. Že i před námi tu byli křesťané, kteří se modlili za nás. A že i my tedy máme připravovat příští generace pro Ježíše Krista a připravovat jim podmínky i ve špatných podmínkách. Mít na srdci budoucí generaci, modlit se za ni, starat se o ni. Mít zájem o mladé, o děti. Mějme na paměti, bratři a sestry, že sbor, kterému neleží na srdci příští generace a nevěnuje se jí, je odsouzen k zániku.

Další naší zodpovědností je zodpovědnost za společnost, ve které žijeme. **Usilujte o pokoj města, do kterého jsem vás přestěhoval. Modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji budete i vy mít pokoj.** Takto to psal Jeremiáš přesídlencům, aby se nedívali na Babyloňany nevraživě, ale aby s nimi žili v pokoji. Aby jim žehnali a vyprošovali pro ně pokoj. Ať už byli, jací byli. Stejná slova chce Bůh ale říci i nám. Abychom usilovali o pokoj města, nebo tedy u nás o pokoj obce, do které nás Bůh postavil. Tím nám Bůh chce také říct, že nám Růžďku nebo Bystřičku svěruje, abychom se stali strážci pokoje. Abychom se modlili za naše obce, za náš kraj a byli společnosti i takto prospěšní. Abychom **byli skutečně tou solí země.** Dnešní společnosti, bratři a sestry, je potřeba být světlem a směřovat ji k majáku, kterým je sám Pán Ježíš. Společnosti, která už nemá sílu žít, je třeba dávat Kristovu naději. Společnosti, která neví, co chce, neví, jak má žít a proto vymýšlí nové alternativy života, je také třeba neustále varovat, že je to cesta k zániku.

Další důležitá věc, kterou píše Jeremiáš ve svém dopisu, jsou tato slova: **Nedejte se podvádět svými proroky, věstci. Neposlouchejte své sny, prorokují vám klam. Já jsem je neposlal.** Jistě každý z nás máme své touhy, své sny, svá tajná přání. A mnohé si jistě nechceme nechat vzít. Takové sny a touhy ale již mnohé zavedly do marnivosti a na scestí. Proto je dobré se ptát ve svém životě Pána, **kde je moje místo, jaký on má se mnou plán.** Konfrontovat své plány s Boží vůlí zjevené v Božím slovu. A opustit plány, které mě vedou leda k trápení a nepokoji. Být k sobě upřímný. Nalézt Pravdu v Bohu. Lépe je proto se vydat Bohu a nechat se použít k jeho plánům. Protože **to, co On s námi zamýšlí, zná jen On sám. Jsou to myšlenky o pokoji, nikoliv o zlu, chce nám dát naději do budoucnosti.** A když člověk slyší tohle slovo, tak se jistě hned u toho vybavují různé představy. A možná ty naše. Možná máme o své budoucnosti, aby byla šťastná, své představy. A myslíme si, že nám Bůh chce dát naději do našich představ. Bůh tady ale nechce živit naše představy, nýbrž nám chce jasně ukázat jakou cestou jít. Dále se tam totiž píše nádherné zaslíbení. **Budete mě volat a chodit ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mě budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt a změním váš úděl. Shromáždím vás ze všech národů a přivedu vás zpět z místa, odkud jsem vás přestěhoval.** Přesídlenci se tohoto slova zřejmě drželi, protože po 70 letech Bůh skutečně jejich úděl změnil. Mnozí sice volali a zemřeli v Babyloně, volali však pro příští generace. Uvědomovali si svoji zodpovědnost za celý lid. My v tom slově si můžeme uvědomit každý svoji zodpovědnost. Volat k Bohu na modlitbách, aby nás shromažďoval, aby přiváděl i ty ztracené, kteří sešli z cesty víry, aby probouzel k víře i další generace, aby proměňoval tuto obec a tuto zem. Pokud tak činit budeme, pokud **budeme volat a hledat Boha celým srdcem,** pak věřím, že nebudeme mít jen naději do budoucnosti, ale že se budou skutečně naplňovat plány Boží v našich životech i v životě sboru. A nic lepšího si nemůžeme přát. Amen. Píseň 715 (192)

Modlitby

Slovo poslání: Matoušovo evangelium 5, 13-16

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 755 (489)